

Прокиньтесь нарешті

Борис Олійник

Олександрові Сизоненку

Народе із трипільських
запорогів,
Древніших за святий Єрусалим, –
Та скільки ж можна
на чужих пророків
Молитися,
не вірячи своїм?!

Невже ти, сивий.
хрещений на криці,
І досі віриш, як дитя, – у сон,
Що прийде хтось
у царській багряниці
І принесе тобі Новий Закон?

Чи задля того всі гріхи за тебе
Спокутував
Розп'ятий на хресті.
Аби чекать, щоб
Він зійшов із неба
Ще й хату твою власну підмести?!

І, замість того, щоб йому навзаєм
Воздати за старждання і жалі,
Ти в капустах зіщулився,
мов заєць,
На власній з діда-прадіда землі.

Вставай та вижени співців нікчемних,
Які вже так зарюмсали тебе,
Що коли кури не склюють знічев'я,
То кіт, їй-бо, у попіл загребе!

Та клич Шевченка крізь
облуддя голе

Обрізаних указів і повчань,
Та просвіти себе його глаголом
І, зрештою, самим
собою стать!

Повстань державо
врівень високостям,
З глибин Трипілля,
як з води й роси,
Щоб, зачудований козацьким зростом,
Запрагнув світ
до тебе дорости!